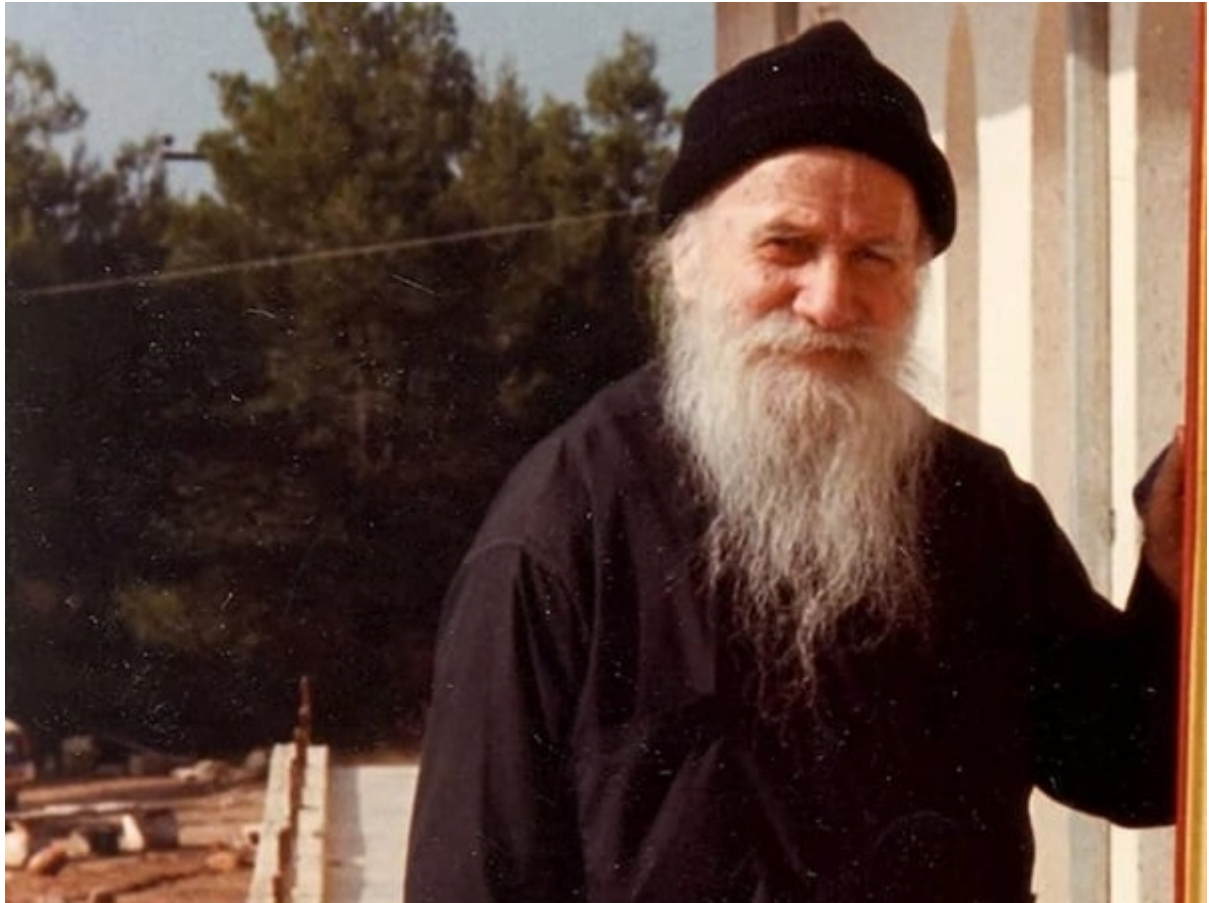

Άγιος Πορφύριος: Η ανάσταση της ετοιμοθάνατης και οι παρηγορητικές εμφανίσεις του!

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Η θεραπεία της ετοιμοθάνατης μητέρας μου

Θα πω τώρα ένα θαύμα που συνέβηκε στην μητέρα μου, με μεταβιβαστή της χάριτος του Θεού τον Παππούλη [τον άγιο Πορφύριο].

Η μητέρα μου αρρώστησε βαριά, έκανε μια εγχείρηση σοβαρή και έπαθε ανοξαιμία του εγκεφάλου από ένα ατύχημα μετεγχειρητικό. Ήταν ένα φυτό. Την πήγανε στην Μονάδα Εντατικής Θεραπείας στον Ερυθρό Σταυρό, της ανοίξανε τον λαιμό της και της βάλανε ένα μηχανήμα μέσα και ήταν αμφίβολο αν περάσει μία - δύο ημέρες ως φυτό.

Όλοι περιμέναμε να πεθάνει.

Μάλιστα, είχε έρθει ο καθηγητής κ. Δ. ο οποίος είχε πει:

«Τελείωσε η κυρία Ε. Να ετοιμάσετε τα πράγματα της, γιατί δεν θα ζήσει πολύ. Είναι ζήτημα ωρών».

Τότε η γυναίκα μου έφυγε με πολλή πίστη και έτρεξε στα Καλλίσια, που ήταν ακόμη ο Παππούλης, να τον βρει να του πει ότι η μητέρα πεθαίνει.

Ο Παππούλης δεν ήταν στα Καλλίσια. Γυρνώντας στο μονοπάτι η γυναίκα μου φώναζε δυνατά και νοερά: «Παππούλη, που είσαι; Δεν βλέπεις; Η μαμά πεθαίνει. Παππούλη έλα, η μαμά πεθαίνει».

Σημειωτέον ότι η μητέρα μου ήταν ακόμα νέα.

Πέρασαν λίγες ώρες από τη στιγμή που η γυναίκα μου γύρισε στο νοσοκομείο και το μεσημέρι απρόσκλητος ο Παππούλης εμφανίζεται στον διάδρομο που είμαστε όλοι απ' έξω και περιμέναμε την μητέρα μου να πεθάνει.

Εμείς αρχίσαμε να του φιλάμε τα χέρια και τα λοιπά. Μας εξέπληξε πως ήρθε χωρίς να τον καλέσουμε.

Είπε:

– Ανοίξτε μου λίγο την πόρτα. (Δεν επετρίπετο να μπει μέσα). Ανοίξτε μου λίγο την χαραμάδα.

Κοίταξε την μητέρα μου κρατώντας ένα ξύλινο σταυρό πολλή ώρα προσευχόμενος κι έφυγε μετά ολοταχώς.

Μόνο είπε:

«Έχει ο Θεός».

Και πρόσθεσε:

«Το βράδυ, στις δέκα με δέκα και τέταρτο θα μαζέψετε όσο κόσμο μπορείτε, να κάνετε την ευχή για την δούλη του Θεού τάδε και έχει ο Θεός».

Πραγματικά, κινητοποιήθηκε όλος ο κόσμος, όλοι οι φίλοι, όλοι οι πνευματικοί αδελφοί και το βράδυ εκείνο κάναμε όλοι την προσευχή. Βέβαια, κατ' εμέ, ολίγον ανώφελη, διότι δεν υπήρχε, τουλάχιστον επιστημονικά, τρόπος να κρατηθεί η μητέρα μου στην ζωή.

Κι όμως, ω του θαύματος, την άλλη μέρα, όταν μπήκε η γυναίκα μου μέσα να δει τι κάνει η μητέρα και της έπιασε το χέρι, η μητέρα μου έσφιξε το χέρι της και δυο

δάκρυα κυλήσανε απ' τα μάτια της.

Την κατάλαβε, της κούνησε τα μάτια και, χωρίς να τα πολυλογώ, μετά από λίγο ανέννησε, άρχισε να αισθάνεται, σηκώθηκε, περπάτησε κι έζησε άλλα έντεκα χρόνια. Βέβαια χωρίς να μιλάει, διότι είχε πρόβλημα στο λαιμό που δεν διορθωνόταν.

Έζησε όμως πολλά χρόνια εν μετανοία πραγματική και κοιμήθηκε εν οσιότητι. Πολλές φορές μου έλεγε με νοήματα η γράφοντάς μου σε χαρτί:

«Ο Παππούλης έρχεται τα βράδια και μου λέει: Ε. (της έλεγε το όνομά της) δεν είσαι πιά στρατιώτης, πας για αξιωματικός· πολύ τον αγαπάω τον Παππούλη, τα βράδια με παρηγορεί. Το ξέρεις; Με παρηγορεί».

Βέβαια αυτό συνέβαινε παρόλον ότι ο Παππούλης έμενε στην Αθήνα και η μητέρα μου σε άλλη πόλη πολύ μακριά που μόνο ατμοπλοϊκώς ή αεροπορικώς θα μπορούσε να πηγαινοέρχεται ο Γέροντας.

Υπάρχει ανάσταση

Ξέχασα να πω προηγουμένως, όταν ανέφερα για την μητέρα μου, ότι με τον Παππούλη, μετά που η μητέρα μου νεκραναστήθηκε, συζητούσαμε το θέμα αυτό και μου έλεγε ότι, το βράδυ εκείνο που προσευχόμαστε όλοι μαζί δέκα με δέκα και τέταρτο, έβλεπε την μητέρα μου στο κρεβάτι της, μέσα στο δωμάτιο του νοσοκομείου, στην εντατική, λουσμένη μ' ένα φως, το οποίον ήταν ασφαλώς οι προσευχές όλων μας.

Κάποτε, μετά από πολλά χρόνια, όταν μιλάγαμε για ανάσταση, ο Παππούλης μου είπε:

– Δεν πιστεύεις Λ. στην ανάσταση; Δεν αναστήθηκε η μητέρα σου;

Από το βιβλίο «Θαυμαστά γεγονότα και συμβουλές του Γέροντος Πορφυρίου», έκδοση η Μεταμόρφωσης του Σωτήρος, Μήλεσι, 2016.

Πηγή: pemptousia.gr (Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)